

Sygn. akt II UZ 43/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Beata Gudowska

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z wniosku B. O.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.

o wysokość emerytury policyjnej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 sierpnia 2014 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 28 stycznia 2014 r.

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 stycznia 2014 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawczyni B. O. od wyroku tego Sądu z dnia 15 listopada 2013 r., ... 3374/12, w sprawie przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno – Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. o wysokość emerytury policyjnej, uznając jej niedopuszczalność przedmiotową (art. 398² § 1 k.p.c.), przyjmując, że w sprawach o wysokość świadczenia emerytalno-rentowego dopuszczalność skargi kasacyjnej jest uwarunkowana wykazaniem wartości przedmiotu zaskarżenia w wysokości co najmniej 10.000 zł. Tymczasem wartość przedmiotu zaskarżenia, została określona przez pełnomocnika wnioskodawczyni na kwotę 7.180,80 zł gdyż

zgodnie z art. 22 k.p.c., w tego typu sprawach (o wysokość świadczenia), wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi różnica w wysokości przyznanej i dochodzonej emerytury, za okres jednego roku.

W zażaleniu od powyższego postanowienia, pełnomocnik wnioskodawczyni wniósł o jego uchylenie i przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zarzucając naruszenie art. 398² § 1 k.p.c., przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie „skarga kasacyjna nie dotyczy prawa skarżącej do świadczenia emerytalnego a jedynie dotyczy ustalenia jego wysokości”, art. 233 k.p.c. poprzez „zbyt swobodne potraktowanie zgromadzonych w postępowaniu dowodów oraz argumentów wysuwanych przez stronę skarżącą”, „naruszenie art. 15 ust. 1 i art. 15b ust 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 z późn. zm.), poprzez nieuwzględnienie zasady emerytalnej przewidzianej w art. 15 ust. 1 wyrażającej prawo do emerytury w wysokości 40% podstawy po 15 latach służby. Przepis ten wyraźnie stanowi, że po 15 latach służby przysługuje emerytura w wysokości 40% podstawy jej wymiaru i wzrasta za każdy rok służby lub pracy odpowiednio o 2,6%, 0,7% lub 1,3% podstawy wymiaru. Zasada ta nie została przez ustawodawcę zmieniona przepisami ustawy nowelizującej z dnia 23 stycznia 2009 r., która weszła w życie dnia 16 marca 2009 r. (Dz.U. 2009 Nr 24., poz. 145)”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia jedynie w sprawach o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, natomiast w pozostałych sprawach z tego zakresu skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach, w których wartość przedmiotu

zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych (art. 398² k.p.c.). Sąd Najwyższy niejednokrotnie już wyjaśniał, że sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych, w których przedmiotem zaskarżenia kasacyjnego jest wysokość świadczenia emerytalno-rentowego, tak jak w rozpoznawanej sprawie, są sprawami o świadczenie, w których dopuszczalność zaskarżenia kasacyjnego podlega ograniczeniu ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia (por. np. postanowienie z dnia 14 stycznia 1997 r., II UKN 51/97, OSNAPiUS 1997 nr 17, poz. 329). W uzasadnionych przypadkach wskazana przez wnoszącego skargę kasacyjną wartość przedmiotu zaskarżenia podlega sprawdzeniu przez sąd apelacyjny, który bada, czy jej oznaczenie nastąpiło zgodnie z regułami określonymi w art. 19 - 24 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2000 r., II UZ 124/00, OSNAPiUS 2002 nr 12, poz. 294). Z kolei w postanowieniu z dnia 2 kwietnia 1998 r., II UZ 24/98, (OSNAPiUS 1999 nr 8, poz. 291) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że Sąd drugiej instancji nie tylko jest uprawniony, ale i zobowiązany do sprawdzenia – w razie wątpliwości – wskazanej w skardze wartości przedmiotu zaskarżenia.

Tym samym prezentowane w uzasadnieniu zażalenia stanowisko pełnomocnika wnioskodawczyni jest błędne, a w rozpatrywanej sprawie skarga kasacyjna jest przedmiotowo niedopuszczalna ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia niższą niż 10.000 zł.

Z tych względów, należało orzec jak w postanowieniu, zgodnie z art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.